

staaer saaledes, at Fornærmelser af denne Beskaffenhed skulde paatales af den Paagjældende selv, er dette omtrent det Samme som at sige, at de ikke vilde blive paatalte; thi, ligesom Erfaringen har viist, at det hidtil har været saaledes, trøer jeg ogsaa, at d. t. Samme altid vil blive Tilfældet, fordi der, hvormeget man end vil gjøre de sædvanlige Hensyn om Lighed for Loven gjældende, dog altid bliver betydelig Forskjel imellem de her omhandlede Personers og en privat Mand's Stilling; disse Personer vilde ikke efter deres hele Stilling og deres Forhold til den regjerende Konge kunne træde op paa den Maade som en anden privat Mand.

Jeg har ikke tidligere troet, og trøer heller ikke endnu, at der har været nogen Anledning for Regjeringen til i de foreliggende Lovforslag at optage nogen saadan Bestemmelse som den, der indeholdes i den nye Paragraph, der her er bragt i Forslag under Nr. 16. Jeg troer fremdeles, at der er en væsentlig Forskjel mellem de Fornærmelser, som rettes imod en bestemt Person, og navnlig mod den bestemte Person, der danner Spidsen for hele Statsforfatningen, nemlig Kongen, og dem, der staae i nært Forhold til ham, og den mindre passende Dmtale eller anden fornærmelig Afsærd, der maatte finde Anvendelse imod Corporationer, hvor høit de end staae i Staten. Det har hidtil været vor Lovgivnings Princip: at holde sig til at beskytte de lovgivende Forsamlings Sikkerhed og Frihed, men ikke at gaae videre, ikke at give dem en særskilt Væresret, som skulde hævedes ved særskilte Bestemmelser. En saadan ny Bestemmelse er derfor ingenlunde overeensstemmende med vor Lovgivnings hidtilværende Udvikling, og jeg troer heller ikke, at den i mindste Maade er fornøden for Rigsdagen selv. Rigsdagen eller hvilkensomhelst af den lovgivende Forsamlings Afdelinger, saavel som Statsraadet, naar dette ifølge Grundloven fører Regjeringen, eller Rigsbretten eller Højesteret, vilde meget godt kunne sætte sig ud over saadanne Fornærmelser, forhaanende eller truende Dmtale, som kunne fremføres imod dem, thi andre For-

nærmelser, der saa at sige bleve fremsatte, medens Rigsdagen sidder, vilde vistnok falde ind under de foregaaende Straffebestemmelser. Det er ogsaa min Mening, at det neppe vilde gjøre noget heldigt Indtryk i det Hele taget, at man troede at trænge til en saadan Beskyttelse som den, der er foreslaaet i den nye Paragraph, der agtes indsat. Det er derfor mit Haab, at det ærede Thing ogsaa i dette Punkt vil fastholde sin Afstemning ved 2den Behandling. — Det under Nr. 19 stillede Forslag er, saavidt jeg formaaer at skjønne, nærmere ved Lovforslaget, som det forelaa inden 2den Behandling, end det Resultat, som fremkom ved Afstemningen under 2den Behandling, og det er derfor en Selsølgelse, at jeg maa foretrække den Affattelse, der er bragt i Forslag ved Endringsforslaget under Nr. 19, og anbefale Thinget at gaae ind derpaa. Det kan vel være muligt, at der ikke er en saa overmaade stor Realitetsforskjel mellem de to Affattelser; men jeg troer dog, at den, der er bragt i Forslag ved Endringsforslaget under Nr. 19, mere slutter sig til vor gjældende Ret og navnlig den Udvikling, denne har faaet gjennem Praxis. — Det Forslag, der er stillet under Nr. 20, anseer ogsaa jeg for en Redactionsforandring, som er en naturlig Følge af den Forandring, Paragraphen er undergaaet ved 2den Behandling. Jeg finder naturligviis Intet derved at bemærke.

Case: I sin Motivering af Endringsforslaget under Nr. 12 har det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein), som det forekommer mig, med stor Klarhed og Skarphed viist, at de Forbrydelser, der omhandles i § 71, i høit Grad ere egnede til ubetinget at belægges med Livsstraf, og jeg veed ikke Noget at sige til, hvad han i saa Henseende sagde. Han bemærkede imidlertid, at han, idet han tog Hensyn til Consequenten, vilde, hvis Endringsforslaget under Nr. 12 blev forkastet, være i den Nødvendighed at maatte stemme for Endringsforslaget under Nr. 13, som gaaer ud paa at tilintetgjøre den Beslutning, Thinget